

PAPETU

Col·locació de la làpida, amb assistència de les autoritats,

Gran éxit de totes les noves atraccions

Elegantísim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Espléndit bar : Teatre Cine **SATURNO PARQUE**

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabólica.—Carroussel parisién.—Trapecis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tirs de colom, automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO, de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowing Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Passeigs, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

GRAN EDEN CONCERT

MUSICH - HALL PARISIEN

ALCAZAR ESPAÑOL

Únig, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit
Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja
Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)
Espléndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpátiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit espléndit Concert y Sarsueletes de género alegre per artistes maques y de gran valia.
L'exit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA-JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir en aquesta celebritat.
En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

DR. M. CAMPS

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENNORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.ª. — De 11 a 12 y de 3 a 5

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. — (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelaya, 38

Hores de 5 à 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptas. 2

EXTRANJER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Carnet de la setmana

Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.

Diumenge, 26.—Cursa de *voiturettes*, en el circuit. Cap desgracia. Res... un sport que degenera... La magró d'en Badoret Andreu continua essent admirada.—Entrem un instant en el *Petit Moulin Rouge*, y ens diuen un secret de l'*Angelina Ero*... Endavant Angelina, que te dimers...—A la nit, la *Fabreguetas* plora veient *La Dama de las Camelias*.

Dilluns, 27.—En Carles Pellicer, molt commogut, fa el retrato a la Borelli y li regala. Alabat siga en *Bouguereau*!—diu l'anglès Utoff, britànic qu'ara apren l'art del porro.—A la nit, sepeli del *Sindicat Agrícola d'Autors Dramàtics*. Un jovincel crida: *visca el Teatre Català!*—*Que moril*!—diu en Nasi Iglesias, amb gesto de *puntillero* de novillada. Els del *Sindicat* fan corre que'n la vinenta tardor funcionaràn al Paral·lel... Ja sabem, aont representaràn per Tots Sants, la traducció catalana del *Tanario*... No hi cauen?... En el Cementiri Nou, que es a dugues passes... En plena natura... Menys xerrar, menys polèmiques y més obres, tenen que fer.

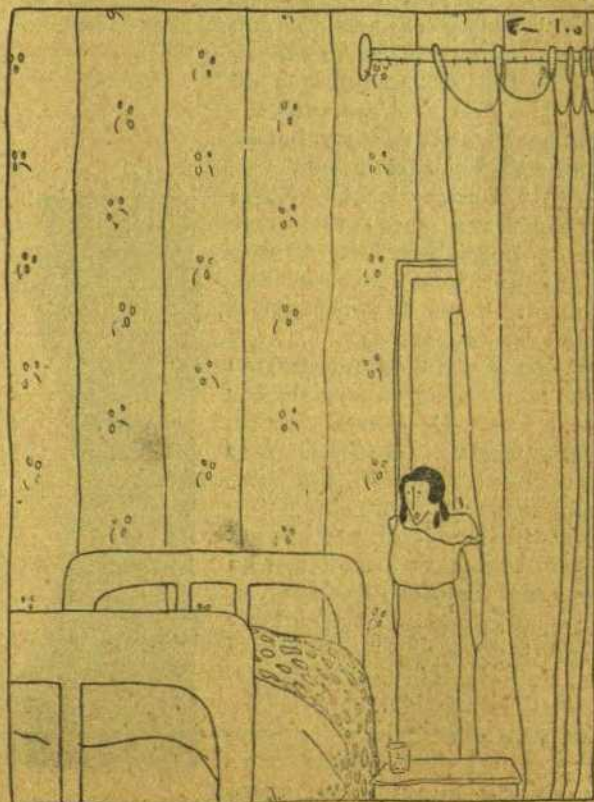
Dimars, 28.—La *Nita Jo*, continua essent admirada per tot el gremi verament intel·lectual.—El *pollo* Ciudad el'immensa sort d'acompanyar pel carrer a la Borelli. Per més mèrits que fan il *Marquese d'Alcella* y el pulcre Schauz, no arriben a assolir aital distinció. Y no serà per manca de bloqueixi...—L'actor Barbosa, es contractat al teatre de la Comedia de Madrid. Avans diuen, que's despedirà del public català amb unes sessions de teatre guinyol, dedicades a la penya de la *Maison Doré*, Moles, Marial, Dr. Turró, Mer y Güell, pollo Griera y demés octàmbuls esquerrans.

Dimecres, 29.—Ordre de Madrid. No funcionen les mesteres de la Rabassada. Desconsol general. Aquell que estiji *judias*, se tindrà que contentar, ara com ara, amb les *judias*... *estofades*. El perillós joc de la *mona*, continúa fermes.—L'intel·lectual detective, Don Wenceslau Retam, estrena barret de palla, amb gran content dels elements polítics que ara ens vigilen.—En *Pepe Chil*, ens brassa a la sortida de Novetats y boig d'alegría, ens diu: *Che, quins còmics!*... Son el *Sursum Cordam*!

Dijous, 30.—A la tarda *Polo Club*. Ai, Mare de Deu que n'estant de guapasses totes aquelles senyores!... com redimonis, s'ho fa, imponderable barcelonina Isabel Llorac, per conèixer tanta dona hermosa!... Qualsevolga s'fixa en els jocs que's feien en la pista... Per jocs estabim, però... abstinència y consumir-se amb la mirada avada en aquell be de Deu!... Y elegancies!... Quí, Maria Santa, sab si anava millor vestida: la Urruela, que la Maria Parellada, la Ponsic que la senyora del nano Güell, Maldà, que la Bonastre... Isabel Llorac, salve. salve. salve, per la tarda que'ns vares proporcionar...! Salve!... *salve se el que pueda!*—A la nit, benefici Borelli. Regals polítics. Un *pendanti*, d'un atormentat mortal... Flors abonats... Un cistell amb un meló, cireres y tomàquets, de part d'un acaudalat literat, natural de Sabadell.

Divendres, 31.—El fondista del carrer Major de Gracia, senyor Barrillón, exposa en el seu aparador dugues *efigies*, fetes amb coco, pastenagues, escuradents y escalopes, que representen les vores imatges del Degà dels reporters barcelonins, en Lluís Figuerola y la del enginyer literat, Albert de Sicilia Llanas. Aquesta important obra, d'escultura culinaria, mereix la pena de visitarla.—En Vinaixa, després de quatre anys d'Ajuntament, demana... el Soll (en forma de kiosco de la Rambla).—La *Julia*, la *Aragonesa*, presideix un palco del Novetats. En Torres Gener (a) *Pepe*, la contempla embadalit.

JUNY. Dissabte, 1.—Superba inauguració de la companyia Guerrero-Mendoza en el Novetats. Creua la platea, del bras del Governador, Sr. Portela, la decana de les bel·leses, Marquesa de Llanos... En Medrano, Lluís, rei de Fransa, fa més barretades que un president de república... En *Farfa*, *triumfa en el ambiente de un modo definitivo*... En Fernando, fuma puros kilomètrics amb sis faixes daurades... En Guimerà, conegut en el *saloncillo* per *Don Angelot*, observa, interroga y te a la mà, el barret comprat a can Brics;... en Santana llueix una vesta que sembla per fer el darrer acte del *Don Alvaro*... en Thuiller, va millor calsat qu'una bailarina... en Borràs and Palau estrena un traje d'*espino artificial*. No hem arribat a temps per ressenyar els dies de moda... Seràn dies de moda pel PAPITU... Ja ho veuràn.

—Llévat que't vul preguntar quin es el comble d'un oculista:
—Operar l'ull de l'escala.

BANQUETE ÍNTIMO QUE HA DE CELEBRAR-SE (AUNQUE LLUEVA) EL DÍA 27 DE MAYO DE 1912 EN EL «GRAN HALL» SITUADO EN EL BARRIO DE LA SALUD

Estractem del suculent programa d'aquest opípar banquet:

Artículo 1.º Será rigurosamente obligatorio vestir de gran etiqueta.

Artículo 3.º Queda terminantemente prohibida la entrada a la señora del país y extranjero.

Si los señores expedicionarios tienen la costumbre de oír misa podrán hacerlo en el Real Santuario de San José de la Montaña

Artículo 10.º Quedan suprimidos los brindis, dadas las actuales circunstancias que atraviesa la nación.

Nota.—Las especies que le corresponden, sírvase entregarlas el día 26 por la mañana en el domicilio de D.... calle Aragón..... tienda.

Otra.—Para mayor comodidad de los señores expedicionarios se les suplica lleven la servilleta, cuchillo, tenedor y cuchara.

Visca la broma y Sant Josep de la Montanya.

Perdíus a la Flor de Maig

'Enric Jordi, amic nostre, encare que sigui cast, serio y home de lleis, un día d'aquets donarà una conferen-

cia sobre la vida y les idees d'en Jordi Sorel, a la cooperativa *La Flor de Mayo*. Nosaltres ens apressem a dir que aquesta *Flor de Mayo*, no es la de la marca del tabac de contrabando, sinò que més aviat es un nom líric sortit de la música d'en Clavé, que per lo que's veu, tant serveix pera omplir de poesia's pobles de fora Barcelona que tenen idees avansades, com pera donar un nom escaient y flairós a les cooperatives.

Aquesta societat de que tractan ha fet un nom a Catalunya, el de l'ex diputat a Corts D. Jaume Anglés, avui distingit buró. *La Flor de Mayo* va esser el seu pedestal, com celebrarem que fos del nostre cart y ilustrat amic D. Enric Jordi, y el lloc ont el senyor Anglés va pronunciar un dels seus mes famosos discursos.

Era quan comensava a tenir fama l'ex diputat y ex obrer, D. Jaume Anglés. Va pujar a la taula dels oradors,—que com se veurà tenia d'esser taula y no pas tribuna—y comensà a fer aquelles declaracions que's fan als mitins y que tothom, avans d'anarí se sab de memoria. L'Anglés, aquell día, volia significar que

tenia coses noves per dir y comensà a insinuarles:

—Ciutadans; Tinc per díus....

L'Anglés, es valensià, y naturalment te una pronunciació no gaire catalana. No gaire inspirat, torna a dir:

—Tinc per díus....

Un bon ciutadà, gastrònom el va interrompre:

—Portales, Anglés, que'ns les menjarem.

No portarà perdíus el nostre amic sino una grossa inteligencia, però tothom per ella veurà que a *La Flor de Maig* li esqueia un orador axí, un orador que's dignés Jordi.

—Quants traseros te un matrimoni?

—Vint y dos. El d'ell, el d'ella y los vinculos matrimoniales.

* * *

—En què se sembla'l matrimoni a la catedral de Toledo?

—En que es una primada.

* * *

—Cuál es el insecto que hace reír más?

—La abeja... ¡ja!... ¡ja!... ¡ja!...

—Quin es l'Industrial que perd més diners a la plassa de Catalunya?
—Ja ho diu el dítxo: «qui Otto Wolff tot ho perd».

Història d'un home del qual neixia el vestit

Res tant admirable com les coses, diemne coses, de la mare Naturalesa. M'ha preocupat moltes vegades el com y el perquè de la vida y difusió d'aquestes plantes filiformes, anomenades pels, qu'adornen diverses parts del cos humà y que no se sab qui les va sembrar. El naixement y creixença de les ungles es un altre dels miracles naturals, y el que els jueus de Mallorca tinguin quia, en fora el comble si no fos per la meravellosa història que a continuació trovarà el lector curiós.

L'home naix despul·lat; si no's vestís o no'l vestíssim aniria per aquets mōns de Deu ensenyant les vergonyes y patint els frets sense l'escalf d'una bona samarreta o aguantant les calors sense l'alivi d'un parasol o d'un barret de palla.

El certus es que a n'aquesta regla general, pera ferla més general encare, va sortirli una excepció. No es que nasqués vestit el nostre hèroe; això fora massa demanar al ventre de la mare que va parir-lo, però molt aviat va comensar a manifestarse la qualitat amb que l'havia adornat la senyora Naturalesa, qui segurament li va fer de padrina en el bateix.

Nasqué com neixem tots: vermell com un tomaquet, amb els ulls closos, els punys closos, els peus arronsats, el ventre prominent y el malic per fer encare;

Primer, com de consuetut, el petonejaren; després el rentà la llevadora; el tornaren a petonejar, y fet, fumut y volcat el ficaren al llit tocant a la seva mare, a riscos de que l'oleguès si es tombava aquesta en un rampell de mal de ventre.

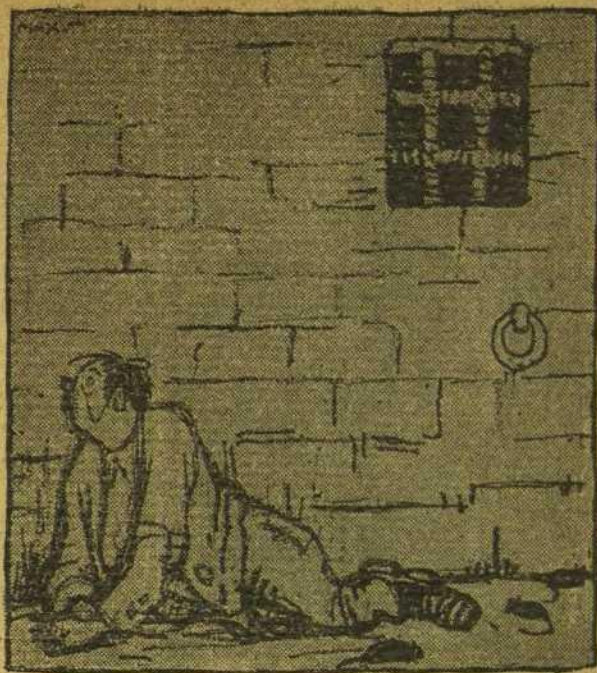
De moment no li passa res; fou batejant a la Seu; uns trovàren que s'assemblava a son pare, altres que tirava a la banda de mare y els xafarders li vejeran un no se què, que recordava al adroguer de la cantonada. Aixís passaren dies, fins que quan ja els volquers eren transparents de tant rentarse y les cofies de puntilles no li cabien, ai que tinc! ai que tinc! feu la muda com un canari y sense com va ni com costa se torna un noieta amb gorra de cop, vestidet de teixit, amb unes calces obertes pera deixar pas al pixum y un mocador virolat al coll.

Quan ja sapigué fer les necessitats y cordarse la bragueta, li cresqué un vestit de mico; després, y a la seva edat, un altre de jec amb punxa y llàs de primera comunió y aixís successivament; de soldat no va sortirni mai cap, se veu que això de la quinta es contra natura.

L'home, com es natural, y sobre tot anant vestit a la última moda y amb trajos fets exprofés, tenia molt partit entre les donzelles, però ail tant hi va qui no s'ho creu, aquella en qui posa els ulls y a qui estava disposat a nomenar mestressa del seu cor, el rebutja, una, dues, deu vegades... Aquesta crudeltat, ferintlo al bell mitj del cor, el determina a ficarse clergue, però el vestit no respongué.

Ell prou estudiava la Teologia, la Metafísica, la Eloquència y la Moral, però el vestit sempre tossut. Quan l'home s'ilusionava pensant en veures creixer una sotana li sortia una casaca com per anar a casament. Això un any y un altre any. Per fi se desenganyà, era la Naturalesa que li deia: «Noi per aquí vas errat.

Ho comprendgué aixís y cerca costella, la va trovar com la trova tothom, aduc els geperuts, y va casarse.

DESPERTANT DE LA BORRATXERA

—Me sembla que'm desperto al celler.

Ahl Allò era una casaca, la que va creixerli la vigília de la boda; no poden compararsi ni la ungla d'un jugador, ni les barbes de'n Moret, de'n Pujolar o de'n Tolstoi.

Ja casat, va ocupar-se únicament de la família; se'l veia poc, però ell feia el seu camí. Sempre amable amb qui l'anava a visitar, sempre disposat a donar un concell y fins un duro (això te més mèrit) no més se retreia quan entraven en una estació. Aleshores la senyora, si eres amic, te deia:

—No pot sortir; fa la muda.

Aixís anà visquent, sempre triomfant y feliç, el mortal de qui parlem, qui hauria estat l'admiració y l'encís d'aquell professor alemany autor de la Filosofia del vestit, obra editada pel senyor Carlyle. Tots els actes de la seva vida els supedità al vestit que li sortia.

—Banda vermella? Regidor.

—Hombres d'antiqueries? Torero.

—Casco? Bombero.

—Clavell al trau? Corrit y traïdor a la senyora.

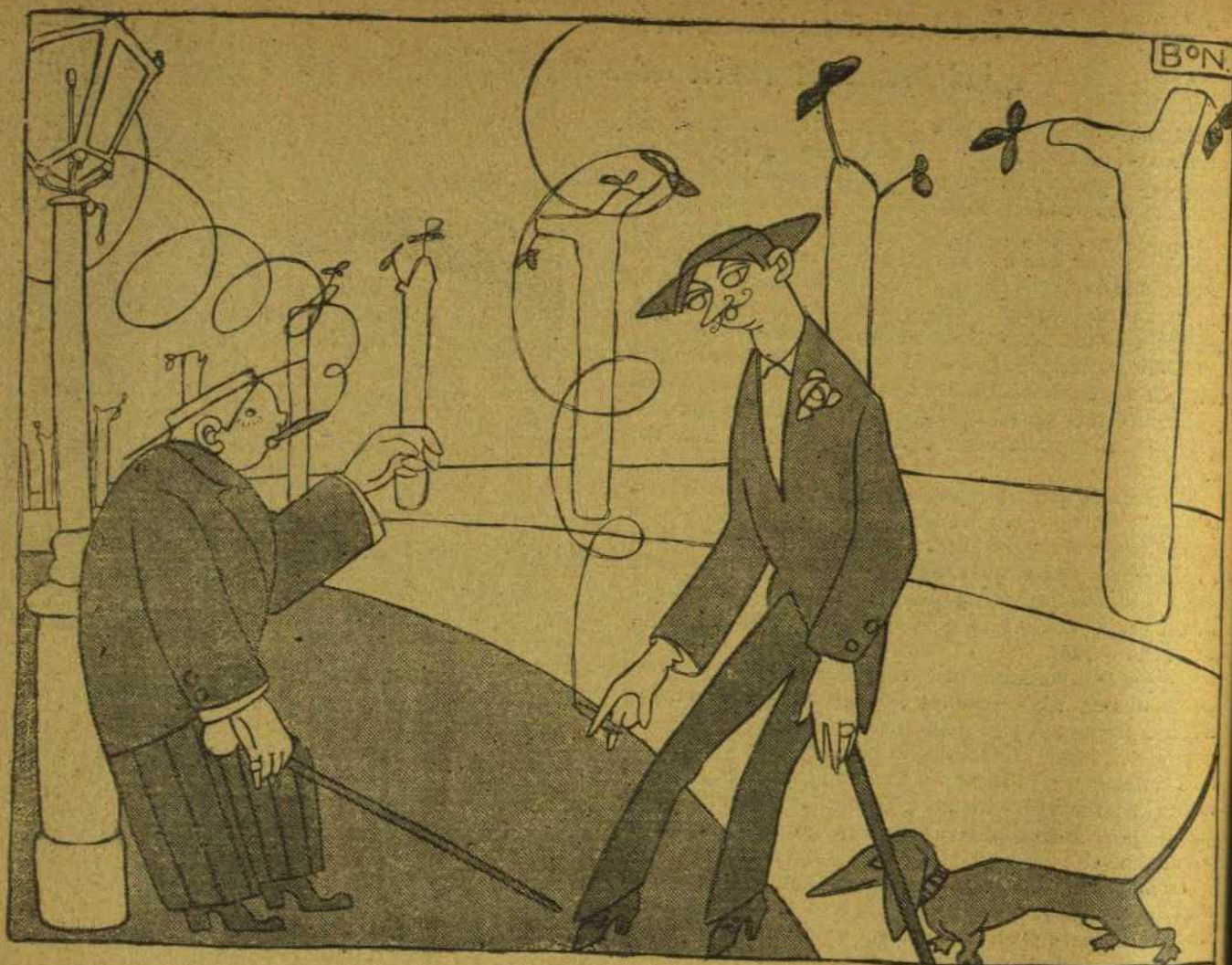
—Una vesta? Cucurulla.

—Vestit de bany? Nadador.

Tot, tot, tot, li va anar be. Fins quan fou mort la seva protectora naturalesa, pera que quedés be, li regala un vestit de calavera.

MONI.

—Quin es el comble d'un viatjant?
—Per una nota còmica.

POTINS BARCELONINS

Les carreres de *voiturettes* pe'l circuit de Llevant foren un èxit pe'l R. A. C. y un pretext brillant pera exhibir les *toilettes* d'estiu de tot el gran mon barceloní, tant els que tenen *auto*, com els que no'n tenen haventne de tenir y els altres.

D'anomenar als concorrents amb *noms y apellidos*, com si s'hagués tractat d'alguna catàstrofe, se n'ha cuidat en Donner a *La Tribuna*; però com que'l xicot hi es novell en aquets trets de cronista mondà, sempre creu que l'oblit d'un nom o cognom, pot donar lloc a confusions, que després se paguén cares en el fur intern del gran món, o no's cobren, qu'encare es pitjor.

No tingui en Donner aquesta temensa, car la nostra *élite* l'enten per poquet que s'insinui.

Amb unes F. de P. tots hi veurem un Francisco de Paula y res més; amb una P. sola una Paulina y amb una M. alguna Maria; tot lo més una Magdalena, no cal dir D.ª *Fulana de Tal* y *Tal* viuda en primeres nupcies de D. *Fulano*, en segones de D. *Mengano*, etc., y seguidament estamparli el nom del seu marit actual, tercer de

la serie, per vergonya d'ell y d'ella, qu'encare es una *fresquívola* matrona.

Tampoc està be joh Donner aprenentl l'anomenar el *modisto* creador de la roba que llueix alguna de les nostres dones ben habillades.

Això se pot fer a París, que cada senyora pot ostentar en sa roba una firma coneguda; però aquí no, perquè si la senyora Eulalia Planàs gasta *Paquin* y la Coll, *Drécoll*, les altres se vesteixen amb la Maria de Mataró, la Joana Valls, algunes al New England y altres, potser les més, llueixen llurs *toilettes* dirigides per elles mateixes y executades a punta d'agulla per la Ramoneta Garcia, modista de la primera actriu sindicada senyoreta Baró y de la genial Marguerida Xirgu quan era soltera y genial.

Tampoc es del cas, ¡Donner sense experiència deixar sense lloc en aquelles cròniques a les excel·lents *demi-mondaines*, les quals amb llur presència y complint un dever del càrreg enriqueixen aquella festa, matisantla y donantli un tò que no pot faltar en cap festa mondana que s'estimi.

Sense la Fabreguetes, la Romero, la Pagsa, la Altonsa y la Casilda, que representaven brillantment la

vieille garde, rodejades de les *novatas* a punt d'alternar, de les aspirantes ja frissoses y de les oficials amb la Camacho que portava el *pendò* entre les més distingides, les carreres del circuit de Llevant haurien semblat una forada familiar. Y no es que en Donner no les conegui.

Ens consta que les coneix de vista y de *tacto*.

..

El Rei de la festa fou en Ciudad, el simpàtic sportman andalús-barceloní, tant hàbil corrent en mitj d'un compte-idem al Banc d'Espanya, com en plena carretera.

La reina fou la Lyda Borelli, l'hermosíssima primera actriu del Teatre de Novetats. Entre en Ciudad guanyador de la Copa del Rei pe'ls *amateurs* y la Borelli s'hi establí una tortuosa corrent de simpatia que demanava a crits l'immediat contracte. L'ilustre marquès d'Alella, campió de la noblesa catalana se cuidà d'establir-lo, presentant an en Ciudad a la Borelli, qui, després d'una llarga y afectuosa estreta de mans regalà un esplèndid pom de clavells al afortunat *amateur*.

En Ciudad, devant de la Borelli se sentia més *amateur* que mai.

El senyor Ciudad Auriol, pare del festejat *amateur*, conteu que digué presenciant l'escena del seu fill amb la Borelli.

—«Ya que ha demostrado tener riñones, bueno està que los vacie....»

..

Les representacions de «Salomé» a Novetats han donat peu a que l'abono, compost de les dones més guapes y més experimentades de Barcelona, se solguessin una mica.

Es tant escaient el rubor, y elles el porten tant amagat, que'l sorpèndrel en llurs cares es sempre una delícia. Ens sembla copsar un encant íntim d'aquells qu'estàn reservats al marit.

Quan la Borelli exteriorisa els seus desitjos y fa coses lleïges amb el cap de sant Joan, una senyoreta deia an el seu pare:

Quina llàstima que sigui mort!

D'una llotja veïna, molt ben tripulada, un amic nostre en va sorpèndre una conxersa que deia així:

—Que t'agradaria que't les això?

—Sí, noia; molt.

—Amb el cap tallat?

—No, donal En el cap viu!

En unes butaques tercera fila, ma dreia, sentírem el final d'uns comentaris:

Ell no sabem que li diria an *ella*, referintse a Salomé y a sant Joan, però seria quelcom de picaresc perquè *ella* solocada y riallera responia a mitja veu.

—«Que mi boca no se toca, no»....

Com a *mot de la fin*, copièm una semblansa que corria amunt y avall del teatre.

—Ea qué s'assembla a Salomé la senyora viuda Mussolasi?

En que l'una te'l cap de sant Joan y l'altre el cap d'en Sanpere.

..

L'Skating-Ring del Turó, que fins are havia sigut exclusiu de certes y contades families que hi duïen a esbargar els llurs plansons, s'ha democratitzat una mica, augmentant l'animació.

Les mamàs hi fan tertúlies animadíssimes mentres vigilen als alegres patinants.

Mentrestant ells y elles se diverteixen patinant, s'agafen, criden, se deixen y xisclen si cauen y en la caiguda ensenyen uns pantalons modestament tancats.

A cada volta les polles van a veure la mamà, com si anessin una mica al niu pera tornar-se a deixar anar amb més dalit.

L'altra tarde una nena rossa, petita y bonica com la de la cansó, feia estona que estava quieta prop de la mamà perquè se li havien perdut les boles que donen impuls als patins.

Un jovenet tot complimentòs s'aturà a preguntar per què no patinava, y ella respongué:

—No puc, perquè he perdut les boles. Y vostè?

—Jo encara les tinc, va respondre el jove ingenuament.

La sortida de «Papitu»

La pregunta de tot Barcelona, el dimars y el dimecres de la setmana passada, fou la següent:

Y el PAPITU? Com es que no surt el PAPITU? Què s'ha fet el nostre hereu? El noi maco de casa, qué fa?

Sembla mentida qu'els barcelonins no s'hi hagin acostumat a n'aquest tocatardà de PAPITU; però es natural, com qu'els hi es tan simpàtic, amb tot y saber que moltes setmanes surt a misses dites, quan falta el troven a faltar y pregunten per ell amb més gran interès del món.

Però qué s'hi farà? PAPITU satisfet de que tant el compren si surt el dimars com el dijous, amb tot y que li agrada quedar be y complir com el qui més, s'entreté y per naps o per cols no pot veure la llum a l'hora senyalada.

Es cert que la setmana passada hi va haver una festa, però no es aquesta la veritable causa sino que, com si les terribles màquines de càl Horta, que no poden dar l'abast a la feina, qu'els hi encomanen, s'ho haguessin dit, han sofert averies importants produïdes per l'excés de feina d'aquell establiment, que avui es el que treballa més de Barcelona.

Y saben quina es la nota final? Doncs molt senzill: qu'el número s'ha agotat. Ves qui l'enten al públic.

"Cogidas"

N famós torero, va donar amb una frase la síntesi del seu art: «Ja veuràn, tot consisteix en treureus del davant al toro o que aquest ens tregui a nosaltres del davant».

Sembla una frase d'en Sol y Ortega... Doncs els toros, en tot aquest comens de temporada, van a treure del davant dels toreros tot lo que poden. Cop de banya que's pert ja se sab ont va a parar a les cuixes, al ventre o a meitat del camí de les cuixes y el ventre, com si'l toro volgués dir que allí no hi poden haber més «ronyons» que'ls seus.

Sempre ha passat lo mateix amb les agafades y seria qüestió que pera evitar tant greus mutilacions, usessin els toreros un cinturó de castetat, perquè no hi ha res millor que un preservatiu pera evitar una «cogida», preservatiu que segons la «cogida» que's vulgui evitar, pot ésser de ben distintes materies, encare que sempre te de tenir la condició *sine qua non* d'inrompible.

Ja hem tingut a be assegurar que aquestes coses, havien succeït sempre a la plassa de toros, havent donat motiu a que'n Callén fes una frase que no dubtem repetiràn el pròxim diumenge, a la plassa tots els aficionats.

S'en anà en Callén prop d'unes mosses que estaven parlant d'una «cogida» de la cursa passada. En Callén confirmà lo que aquelles noies deien, assegurant que va ésser verdaderament emocionant.

—Vosté ho va veure?

—Sí, senyores, desde aquí mateix.

—Y d'ont el varen agafar?

En Callén feu'l tonto. Eren les parts enganxades;—unes molt delicades y necessaries parts. Però les xicotes aquelles, comprenentlo insistiren, pensantse que an en Callén li sortirien els colors a la cara:

—Però d'ont el varen agafar? Digui...

En Callén com aquell que no diu res, respon tot serio:

—No'ls hi diré més que les clares anaven per terra.

Xafarderíes teatrals

OM que no hi ha gent més neguitosa que la gent de teatre en totes ses manifestacions, categories y aspectes, tot just finides les temporades oficials, y frets encare els teatres de la fredor produïda per la escassetat de públic, ja tot son calendaris, xafarderíes y projectes per la temporada vinenta, y com que

—Una altre setmana d'aviació com si els homes no passin...

nosaltres fiquem, quan no altra cosa, el nas per tot, em recullit d'entre les fectors dels escenaris barcelonins y de la post venerable de les administracions, una pila de versions, més o menys versemblables sobre les companyies que actuaràn durant la temporada de 1912-1913, en els *trayatus* de Barcelona, segurs de que'ls nostres llegidors, tant o més xafarders que nosaltres, ens ho agrairàn.

Al Principal, hi haurà desde primers d'Octubre a Reis, una gran companyia dramàtica catalana, al cap de que hi figuraràn: en Ramon Tor Des Eures, y na Carme Roldàn. Aquesta companyia tindrà una especialitat... la de que representarà exclusivament obres catalanes, però traduïdes al italià, *totes* per el co-empresari del senyor Franqueza, don Joan Fabrè y Oliver. Podem avensar els títols d'algunes de les obres catalanes, que s'estrenaràn en italià.

De lo que hi haurà a Romea no'n sabem res, ni ganes.

El «Sindicat agrícola de autors y escriptors catalans», en vista de que'l Eldorado resulta petit, davant de l'afluència de públic que va a les llurs funcions, ha resolt, pera evitar aglomeracions, prescindir del teatre y donar les representacions en un lloc adequat a l'ambient de l'obra, Aixís per exemple; a l'entrada del Cementiri vell, s'hi representaran: *La mortà*, *Arrels mortes*, *La fi de Tomàs Reynald y Foc Follet*; a l'Hort d'en Fabà, *Flors de Cingle*, *Flors y violes y Blanca flor*; a casa d'un mantegaire del carrer dels Ases, en *Joan bon-home y Girasol*; a la capella de Marcús, *La verge del mar*, *La santa*, *El Sant Cristó gros y El bon lladre*; y a la presó nova, *La culpable*, *L'ex-ministre y La esbogerrada*.

Sembla que al Tívoli hi actuarà una companyia esperantista baix la direcció d'en Pujolà y Vallés, estrenantse una opereta, lletra d'en Fabrero Olivero y música d'en Borrasso do Palasso, titulada *Estelo verde*.

A Novetats hi refilarà en Calvo y llurs refiets seràn cantats l'endemà en prosa catalarina per en Burgada.

Se parla també de convertir el Palau de la quin-calleria catalana en un grandió *music-hall* catalanista. En cas de que l'ideia se tiri endavant, la Raquel Meller y la Fornareta hi cantarien coples picanteles escrites expresament per elles per don Angel, el Nasi Iglesias, en Francesc Matheu, en Massó y Ventós y en Girbal y Jaume, amb música d'en Xalabardé, en Pedrell, Na Carme Karr y en Morera. No fora extrany que per Nadal se montés una revista de — gran espectacle escrita per en Xenius, en Carner y en Domènec Espanyol y qui'n assumpte fora els amors de *Parsifa* amb la *Ben Plantada*.

Y per acabar, s'està formant un «Sindicat d'espectadors catalans», que te per objecte no anar a veure neules y contractar les millors companyies del extranger.

Els darrers arriats

- Clases de lápices.
- Lápiz tinta, lápizaluli, *lápiz-pireta*.

- Quí'n es el pa més seriós?
- El *pan-teón!!!*

- Quí'ns son els reignes més sospirats?
- El reino de los cielos, el reino de la felicidad, el reino de la dicha y el reino... *cerontell!!!*

I gioielli della Rosaia. (Las joyas de la Roser), L'ereditaggio dello zio Paolo. (La herencia del oncle Pau), Il Fabbro di taglio. (El Ferrer de tall), Paolino delle brachi corti (En Pau de las calsas curtas), Tota niente. (Total... res), Tutto è andato bene... è un bambino. (Tot ha anat be... es un noy) y La Vezzosa Pipotta (Pepa la Frescachona).

Ademés, si l'Adrià Gual acaba el batxillerat, que per concell de l'Audouard y en Carrión està ara estudiant a corre cuita, y si no li donen carabassa, ens obsequiarà pera allà a les minves de Janer, que es quan hi sol haver més saquedat, amb un *tricycle* històric-retrospectiu, dividit en 69 conferencies, en les que estudiarà *El geni de la Péssa*, quines *causeries* seràn amanides amb representacions de les obres clàssiques: *Qui no te pa, moltes s'en pensa*, *La butifarra de la Llibertat y La Corte de Faraón*.

El pobre Joan

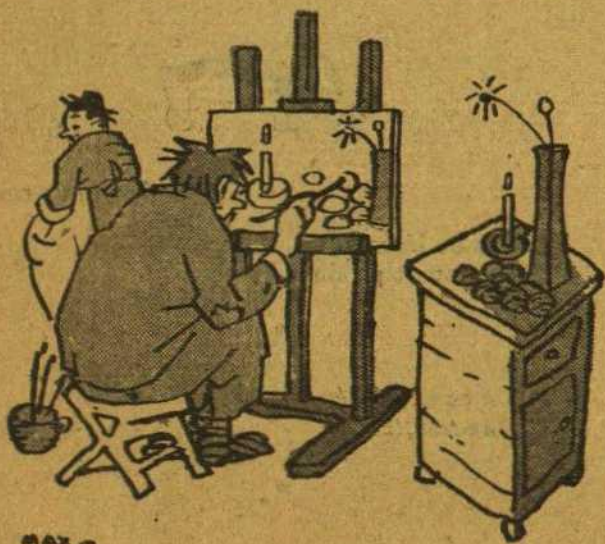
El pobre Joan es molt bon xicot; no s'ha jugat mai cap céntim, no s'ha emborrtaxat ni una vegada, tots els quartos que guanya els porta a casa seva y quan necessita un duro el demana; però el pobre Joan es l'home més malgastador, més tronera, més mal marit, en una paraula, segons la seva dona, una furia que treu foc pels caixals al menys dos cops al dia.

El pobre Joan no s'ha mirat mai cap dona amb mala intenció fora de la seva, pero ell es l'home més ordinari, més capàs de menjarsho tot, y cada casa que va que hi hagi dones de 15 a 50 anys, éll, el pocavergonya se la corra amb totes.

El pobre Joan es poeta, un geni ignorat que a ratos perduts fa uns versos amorosos qu'enterneixen les parets, y la seva dona, que sempre li regira els papers com una fura, llegeix els versos, se pensa perquí son, els estripa y li fa una escena tan terrible que sembla mentida que al pobre Joan li quedin inspiració y humor pera ferne d'altres.

El pobre Joan surt de casa, y es pera veure a algú que ja l'espera; no surt, y es perque no s'han de trovar; si dorm, es qu'està cansat de lluita amorosa; si està despert, els pensaments alegres el desvetllen; quan te gana y menja, repara les forses; quan no'n té, l'enamorament li ha fet perdre.

El pobre Joan no diu mai res perque sab que sempre li toca'l rebre en les disputes parlades, y no està ben segur de guanyar tirantse els plats pel cap, qu'encare qu'en sortís victoriós també hi perdria. Ha llegit en un full de calendari qu'es tonto qui vol fer canviar d'opinió a les dones perque elles mateixes cambien, y espera passientment el dia que la seva ho fassi, però aquest dia no arriba mai.

—Procura acabar el cuadro desseguida perque haig de tirar les patates
—l'ella

El pobre Joan ha dit y ha donat quartos a la seva dona pera que s'en anés a casa seva, y ella no s'ha mogut y s'ha quedat els quartos; ha intentat de anarsen ell, y com qu'es tan bo, la gent s'hi ha posat y l'han fet quedar. El pobre Joan està desesperat de recobrar una tranquil·litat que no ha tingut mai, y al últim, cansat de tot y carregantse de filosofia de doble fondo, creu que l'adulteri li pot ser la salvació. Però no l'adulteri d'ell, sino el d'ella.

—Potser si'm falta estarè tranquil—pensa; y va y prega a un amic que fassi'l favor de coronarlo. Aquest, obligat per íntima amistat, ho prova. La seva dona li resta fidel y d'aquell dia endevant se serveix com d'uns espolsadors de la seva fidelitat posada a proua, per martiritzar encare més al pobre Joan.

HEURS.

Un home pràctic

OTHOM estava escruixit en aquell poble, aont tothom sabia fer les coses d'una manera corrent y amagada. Y lo pitjor es que no s'en savien avenir, ni s'ho podien explicar. Se comprenia que'l rector tingues majordona jove y maca y que la majordona no gastés bromes amb cap minyó del poble; que de tant en tant una mossa marxés a fer de minyona a Barcelona, tornant al cap de pocs mesos o no tornant més, per trovar que estava ben colocada y ja es sabut que quan una noia se n'adona d'això, va tirant en la vida sense gaires mals de cap; com se comprenia també que la senyorets fessin algún fill que altre a alguna minyona, no sabent qué fer en aquell ensopiment de poble. Però lo que no concebia cap veí, ni recordava cap jaio que s'hagués vist mai, era lo que estava passant a ca'n Vilarrasa. El pare Vilarrasa, de jove, n'havia fet de totes y fins quan se casà no ho feu amb una del poble, sino amb dona forastera que prou que's veia que havia anat al matrimoni cansada de tant trotar. Els Vilarrasa tingueren dos fills, y era d'aquets fills que's malparlava y se deien coses a cau d'orella. Pera esser germans s'estimaven massa. Petons per aquí, petons per allà, abraçades y hores y hores caminant per l'horta com promesos. Es clar que ningú havia vist res més, però'l poble ja'n tenia prou pera dir que sempre estaven l'un sobre de l'altre, que era escandalós y que'l senyor rector hauria de dir alguna cosa al pare Vilarrasa, pera be del poble, perque si dos germans s'acariciaven amb tant extenuades carícies, què no farien els que no eren german s?

No més en Joan Ridaura, pel menescal, trobava, tot tranquil, que allò no tenia importancia y que tothom podia fer, mentres no molestés al pròxim, lo que li donés la gana. Com era una micallegit, retreia noms de personatges, reis y fins papes de Roma que havien estimat com a carn agena la dels seus fills o germans y explicava que això, de tant freqüent que era, s'en deia «inceste». Pera acabar de fer compendrer la seva opinió, acabà dient

«Ja veureu, la... carn—ell deia la... una altre cosa—devegades no s'he enten de raons, y ja ho sabeu, com més cosins, mes endins, l'estimació».

La gent, atenentse a la seva condició de menescal, li responia: «Es clar; com que no tracteu més que amb animals, us penseu que'ls homes podem fer igual que ells». En Joan Ridaura, no's deixava acorrallar: «Y es clar que sí, que ho fem igual.» Y dirigintse al més beatos, afegia: «Aveiam; com dimoni hi haurien homes si els fills d'Adan y Eva, que eren germans, no s'haguessin estimat com els fills d'en Vilarrasa?» Els beatos, agafats, no savién dir, tots moixos, més que: «Home, Ridaura, no digueu heretgies.»

Però l'escàndol anava creixent. Ja ho sabíen fins els bordegassos, que una nit varen apedregar els vidres de can Vilarrasa. La tertulia del menescal, una tarde determinà fer alguna cosa. El més empipat, s'encarà amb en Joan Ridaura:

—Creieume, si això no s'acaba, hi haurà un disgust.

En Ridaura, una mica capficat, se posà en raó:

—Si es que hi ha d'haver disgustos, que'ls casin, què carall

DE LA VIDA ALEGRE

Tres dies y tres nits seguits no han sigut prou pera glorificar del tot a la Raquel Meller, que s'en va de la Sala Imperi tal com hi va entrar, a sò de gloriosos tabals y agafanthillebres.

Mai s'havía vist un benefici, que durés tant. Se veu que la nostra gent allà aont s'aficiona hi fa forat; encara que amb la Meller ja hi trovava el forat fet, sigui dit entre nosaltres.

A base de la gloria barcelonina, la Raquel s'en va al teatre *Ambassadeurs*, desde aont intentarà la conquesta de París comensant per la del parisenc, que nosaltres creiem que conseguirà si no te cap desgracia.

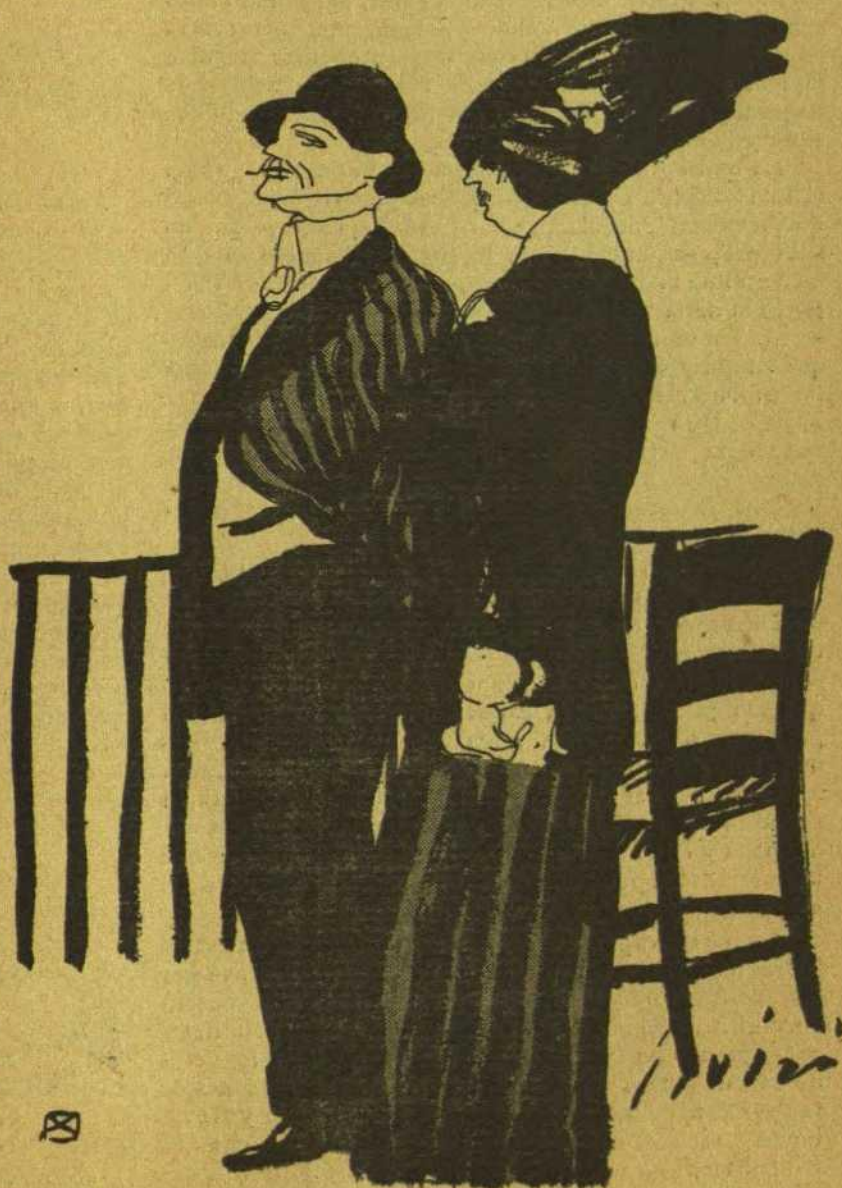
Mentrestant, el públic bonatxó y curios de la Sala Imperi se quedarà amb la Tina, que ja en té ben be prou.

Ella y en Pepe Marqués faràn les delícies d'aquella bona gent, contenta y enganyada, composta de filles y fills de pis, de tercer en amunt la porta que vulguin, que amb una sessió d'Imperi tenen segur el comentari a les hores de menjar durant una setmana y a les hores de dormir en les nits que's tinguin acostumades al esbarjo.

La Prodigiosa y original artista Nitta

Jo segueix sent el clou de la Buena Sombra; amb gran alegría de les seves companyes d'art, que tenint un clou veuen el foier ple y la probabilitat de que les clavin.

El jovent torbador es trova reunit al punt de les dotze en el foier de *La Buena* esperant l'aparició de la Nitta, que surt puntual en aquella hora cabalística, la mitja edat ja hi es casi tota y l'ancianidad que no surt de nits, n'hi dedica una de setmanal y totes les tardes que's puguin, desfent penyes d'amics y destruint a les filles les ilusions més o menys cinematogràfiques, forjades en altres tardes felisses que'l papà complascent per no saber aont anar les acompanyava al «Doré» per exemple a contemplar l'art soporífec de la Escribano, canzonetista propia pera families ignoscents amb la mamà, que dormi tota la santa tarde, sabent que sempre hi ha qui vetlla y palpa pels descuidats.

—Renol, quina xiulada me van clavar ahir al teatre.

—Ça, home, era jo que pensava en tu y't xiulaven les orelles.

De barrística

DEIXEUME, si us plau per força, que parli una estona d'aquesta qualitat o defecte, que siguent patrimoni de tots els temps y dels diferents pobles, tant els interiors com els de la costa, ha prés entre nosaltres el característic y barceloní nom de «barra». Sigui dit tot passant, modestia apart, que no'm proposo descobrir les Illes Britàniques ni endinsarme en els seriosos dominis de la ètica, molt senyora meva.

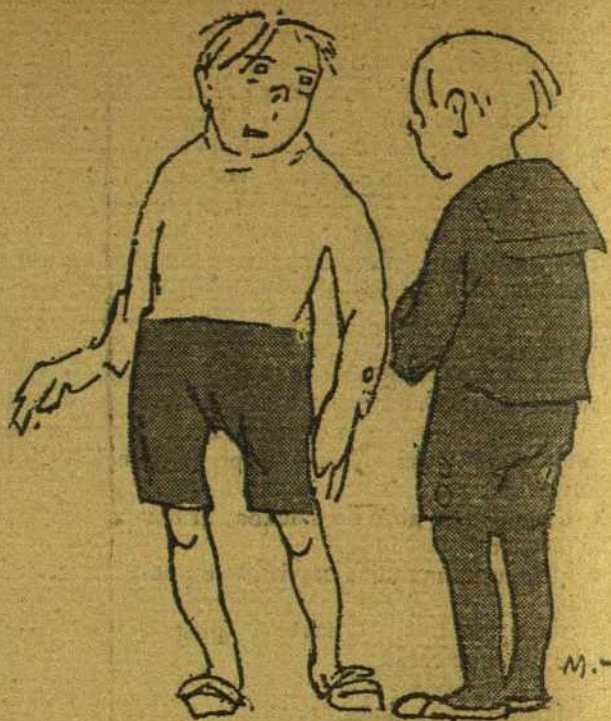
L'objecte que'm porta no es altre que'l de matar el temps y parlarne desapassionadament com a espectador, jo que puc ferho, car soc l'home de menys barra que s'ha criat sota la capa del sol.

Anant pel mon com tinc per obligatoria costúm, m'ha semblat que's troven barres, barretes y barrasses, amb lo qual tothom serà del meu parer; però filant més prim puc declarar que'n concepte meu, tant humil com honrat, la barra se divideix en tres categories que califiquen, descriuen y defineixen la condició dels seus llegítims posseïdors: la barra graciosa, la barra poca solta y la barra tràgica.

La barra graciosa es la poesia de la poca vergonya. L'home dotat d'aquest preciós obsequi dels deus, no cal que s'amoini per camparse la vida, qu'encare que no s'ho proposi farà rals de la mateixa manera que un home bonic fa d'ones sense proposarsho y molt més si'n porta la deria. El barrut graciós que la dongui per posar a rèdit les seves dots naturals, podrà abusar de tot lo que vulgui y sempre farà gracia perque tindrà la gracia de procurar de que no se li conegui el seu propòsit abusiú. Dirà un xisto y li sortirà bo; la persona que li hagi rigut, ja serà seva. Amb un parell de xistos més colocats en dia, hora y lloc oportú, aquella persona ja estarà disposada a donarli la sang de les seves venes.

La barra poca solta es la baixa prosa del desvergonyiment. L'home que ha nascut barrut y poca solta ja està ben fresc, que tota la vida s'arrossegarà pel mon provocant les ires dels seus semblants. Si està al costat d'una dona, que no allargui els dits, perque sabrà lo que son galetes; si se li ocorreix un xisto, que se'l calli perque seria denunciat a les autoritats. Els mateixos barruts poca soltes, consemblants seus, se'l miraran amb fastic, y si un dia queda a deure una pesseta, el portaran a la presó! De porc y de barrut s'en ha de venir de mena y'l que neix barrut poca solta, més valdria que hagués nascut porc, car aleshores podria dir consensut: soc un porc y amb molta honra.

La barra tràgica es, com si diguessim una mena de barra fixa, ont l'home que hi fa exercicis, acaba per reslliscar, caure y trencarse la closca. Ell ha nascut portant a l'esquena el gep voluminós de la fatalitat y com que cap geperut se veu el gep, comensa a fer actes de barra, sobtant de moment a les moltes persones de la seva coneixensa que's decanten per celebrar y trovar una certa gracia en els actes y dites d'una persona que evidentment en te tant poca. Però el fatal barrut, que porta sempre a l'esquena'l contrapès del seu destí, no s'adona de que la seva gloria es moinentània, empenent les aleshores pels viranys de la barra a l'engrós, que son

— Guina es la monja més reclosa?
— Sor-presa.

els viranys de l'ambició desenfrenada, s'enfila com una carbasera, tría y remena, fa y desfà, usa y abusa, canta com un gall, parla com una cotorra, empaita com un brau, y quan més amunt ha arribat en el seu camí artíficiós, cau de la barra fixa y rodola per terra, grinyolant com un gos, amb el gep esbotzat y la closca esberlada.

Aquestes son les tres menes de barres y barruts que per matar el temps y com a fruit d'una observació que no envejo a ningú, he tingut el gust d'exposar. Més parlant are entre nosaltres, bo serà fer present als nostres llegidors que no m'han de creure d'una paraula, perque en aquest mon hi han barruts que sense gracia se la campen be y molts altres que proveïts de les tres gracies en persona no fan riure a ningú ni guanyen una pesseta. Y en quan al destí, creieume que son falòrnies.

Uc.

Literatura religiosa

CONSTANTS llegidors de les principals obres de propaganda fides, som també constants en retallar els fragments, que malgrat els religiosos entren y cauen de ple en la literatura de PAPITU.

Així es que del «Boletín de la Obra espiatoria» treiem el detall del article «Una primera comunió»:

«Casi inmediatamente, esta bajada impresionó á Luciana; al mismo tiempo el sendero, además de ser muy estrecho, era muy oscuro. La niña no pudo reprimir una exclamación. «Chut! chut!, hizo su madre.»

NOVETATS — Derreres funcions de la Borelli

—La nit del *Nouveau jeu*, va esser una nit espiritualment verda. Set actes y llit protagonista, en el primer, tercer, quint y sext acte. L'acreditada banya l'ordre del dia. Hi erem tots. Fins hi va haver matrimonis, que's retiraren del teatre, per trobar immoral la verdura d'en Lavedan, després del sext acte, quan ja havien vist a la Borelli en camisa y no's podien contenir més... L'excelsa actriu, en en Gandusio y en Piperno, fets uns hèroes. *Papà*, d'en Caillanet y des Flers, ens va agradar bastant. En *La Modela* y en *La Monella*, l'exit de la actriu y de la companya, va cotisarse en alsa. Arrivà, el dijous y la Borelli celebrà el seu benefici, amb *La marxa nupcial*, d'en Bataille, una de les obres mes fermes del teatre modern. La Borelli ens va agradar extraordinariament. Aplausos, demanin... D'allò que'n diuen, vetllada inolvidable, aquesta n'es una... Y es despedí, la gran actriu italiana el divendres, veintse obligada a prometre que tornarà... ¡Qué vingui, qué vingui!....

MALVALOCA.—Inauguració de la temporada de donya Maria y de don Fernando. Un ple. Els Quinteros, continúen vivint a Andalusia... Aixó sí, are'ls hi dona per la nota tendre y per enternir al senyoriu... Tampoc obliden les monjes, que desde fa alguns anys, estan de moda en el teatre castellà... Res, es lo que deia un amic nostre, la nit del'estrena:—*S'imposa una crema de convents de teatre*...—*Malvaloca*, aquí caic, aquí m'axico, com a drama, es d'una fluixetat, qu'espaterra... Mes com els nois Quintero, de sapiguer amb qui's juguen els cuartos, ho saben tant com el primer, adornen lo que vol esser un drama, amb uns cuants personatjes secundaris que son graciosissims. L'ambient, no hi manca, la gent plora y riu y la farsa está salvada y dona entrades.

L'interpretació inmillorable car la Maria Guerrero, ne fa una vera

creació, la Josefina Blanco, hi está maravellosa, en Fernando y en Tuiller, admirables y en Manolo Diaz y en Carsi, justissims.

Nota important.—Son molts els qui demanen, que's torni a fer, *Voces de gesta*, del mestre Valle Inclán. ¡Si, si, don Fernando y donya Maria, que's fassi, que volem tornar a fruir aquella expèndida trajedial...

TÍVOLI.—*El Cuarteto Pons*. Protestem dels reventadors d'ofici y de la música d'en Lleó, avans que tot. Pero de l'arnichada última, ¡ohl, aixó si que no. ¿Que'l argumen no es gaire nou?... Conformes. ¿Que fins recorda altres desballestaments del rei del trimestre?... També. Pero que l'obra fa riure de valent y que en aquell empedrat de xistos, n'hi han una pila qu'estant forsa be, cal tero constar contra la opinió del respectable. Una mostra de xisto y es convenceràn. Dugues dames, se desafien a pistola per un violinista. Aquest, llença al aire una moneda per sortejar els disparos. ¿*Cara ó cruz?*, pregunta una de ellas. Y respón el violinista: *Aquí hay una gallina que dice veinte francos.* Es cara, afirma la dama. ¡*Es caríssima!*, respón el del violí. Fa riure diguin lo que diguin.

De l'interpretació, molt graciosos Pepín y Pedrola.

ROMEA.—Amb un frescales desarreglo del *Arseni Lupin* y amb una interpretació fluixa, descontentant a n'en

—Quin es el comble d'un saastre?
—Cosir un traje amb el fil de *La Vanguardia*

Larra, que hi va estar fusellable,—ha finit la desastrosa temporada d'aquest teatre. Per la tardor hi ha una continuació. Ja riurem.

COMIC.—*Abierta toda la noche*, sense esser res del altre món, passa. En Jover y l'Arroyo, han deixat anar alguns camels, d'aquells que'n fem honors y com que hi ha alguna situació còmica, no mal girbada, y la musiqueta pot anar, el públic hi riu y aplaudeix a la Martí y a n'en Vinyas que s'hi llueixen.

KEIFFER.

CORRESPONDENCIA

Rosfao.—Perdonem a «La Vanguardia» la reliscada que vosté amb tanta gracia y malicia ens senyala. La redacció de «La Vanguardia» ens va demanar que basta que visquem al mateix carrer fem els ulls grossos, cosa qu'ella també farà amb nosaltres, y així tots anirem be. En quant al darrer arribat, gracies li'n s'en dades. Estigui bonet.

Mistic.—Ens pregunta per qué no ataquem directament al clero. Qué li direm, ara, nosaltres? No es que volguem ocupar la plassa del nostre germà «Ou-cut» que al cel siga, però sabem de bona tinta que els capellans y les modistes, formen un regular contingent del nostre públic, y, francament, amb tot y que som més anticlericals qu'el més pintat, pensem que fet y fet no som pas nosaltres els qu'hem d'arreglar l'Espanya.

Tales de mi letto.—Després de sollicitarlo, passem a la publicació dels seus jocs de paraules.

Febus.—Lo mateix te dic, salero.

Taf.—Que sigui l'última vegada.

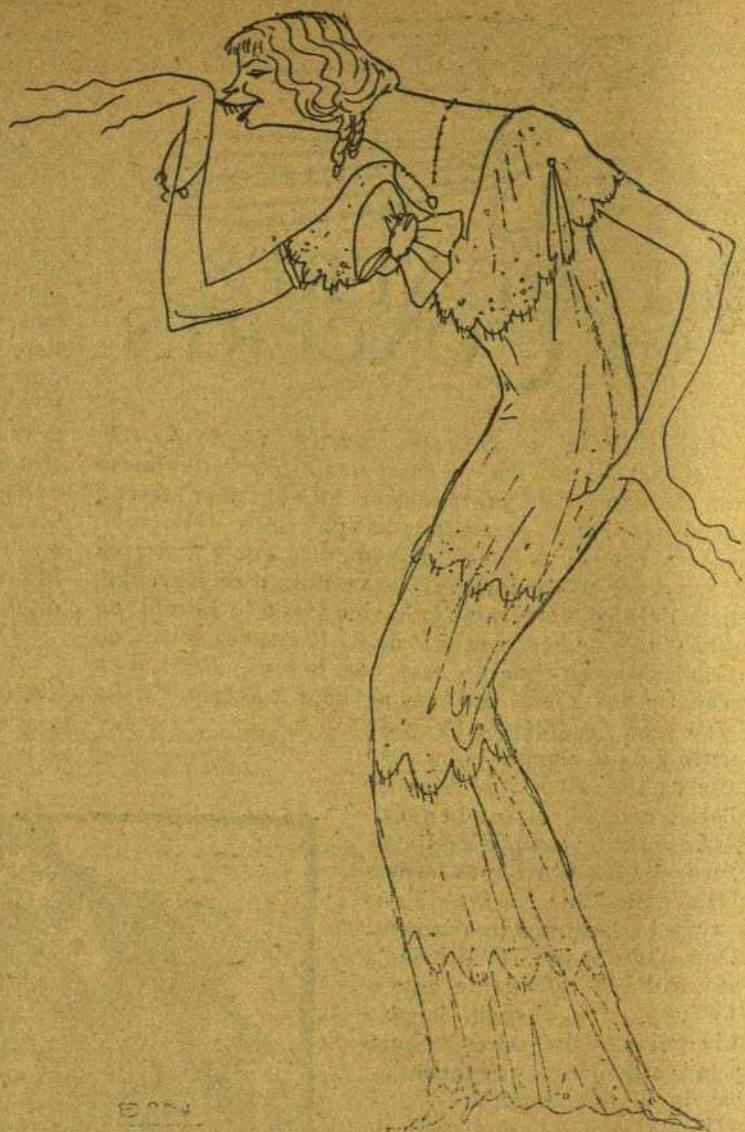
Charles Lacane.—El senyor Mongat es el senyor Mongat, y si vosté sapigués qui es el senyor Mongat, potser parlaria d'un altra manera. En efecte, nosaltres tenim *pase* per les principals cases que vosté demana, de la mateixa manera que tenim *pase* pels espectacles, però ja comprendrà que es un *pase* personal y intransmissible, com els dels teatres. Vosté dirà que als teatre fan els ulls grossos y hi pot passar tota una Redacció y tindrà raó; però en aquelles cases si permeten l'us del *pase* es amb una recomanació del mateix director de PAPITU, que com es natural ha de fer una visita d'inspecció en la part interessada del interessant. Ja suposem que vosté es una persona recomanable, però com que no tenim el gust de contar-lo entre les nostres intimitats li demanem qu'ens dispensi. Vosté dirà que pagant Sant Pere canta; es clar que canta, però si nosaltres portessim gent pagant a n'aquestes cases, seriem uns *corredors* y això no ho som ni ho serem, perquè PAPITU no fa *chantage* ni amb els diners ni amb la carn humana.

Freixes.—Per l'amor de Deu, senyor Freixes; vosté'n fa un grà mas-sa; diu un xistos que valen tots els diners de l'altre món, però en aquest món no poden esser publicats, perquè la justícia humana no ho toleraria de cap de les maneres. Li agraïrem, doncs, que no'ns demani la publicació del seu poema inèdit.

Piscis.—Dongui expressions a don Josep Grahit y Grau, advocat, que's va que es un peix que's porta l'oli; y recomanilli la lliçó del nostre periòdic.

Chauchau Goni.—Li publiquem el xisto en aquesta mateixa correspondència: «En qué s'assembla una sessió de pastosa a la Torre de Babel?—En la confusió de llengües.» Que per molts anys.

Gili.—Aprofitem el «Banquet» que es de primera.

Na Nitta Jo, estrella amb qu'a d'admiradors que apareix al cel barceloní a quarts d'una de la nit.

Selep.—Els dibuixos estan be, però els xistos son més verds qu'els de PAPITU.

J. V. M.—Verament, vosté es lo que se'n diu un bon escriptor, però els temes que desenrotlla, per més verds y pujats de to que siguin sempre resulten ignoscents, com els temes d'una gramàtica de francès, d'anglès o de qualsevol altre llengua europea. Estudiï, que vosté farà.

Pipitu.—Vagi enviant, que nosaltres anirem fent lo qu'ens sembli. Ens alegrem molt de véurel. Passi ho be.

Bosch.—Estimat Bosch, no farem res.

Búscalestotes.—Miri, senyor Búscalestotes: si haguessim de complir totes les promeses que tenim fetes, inclòs ens hauríem d'emmaridar. Ja veu qué li diem!

Jove.—Sí, jove, serà servit perquè està molt ben escrit.

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

Unica casa que ven a preus sens competencia les últimes creacions de París y Londres
Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetas
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

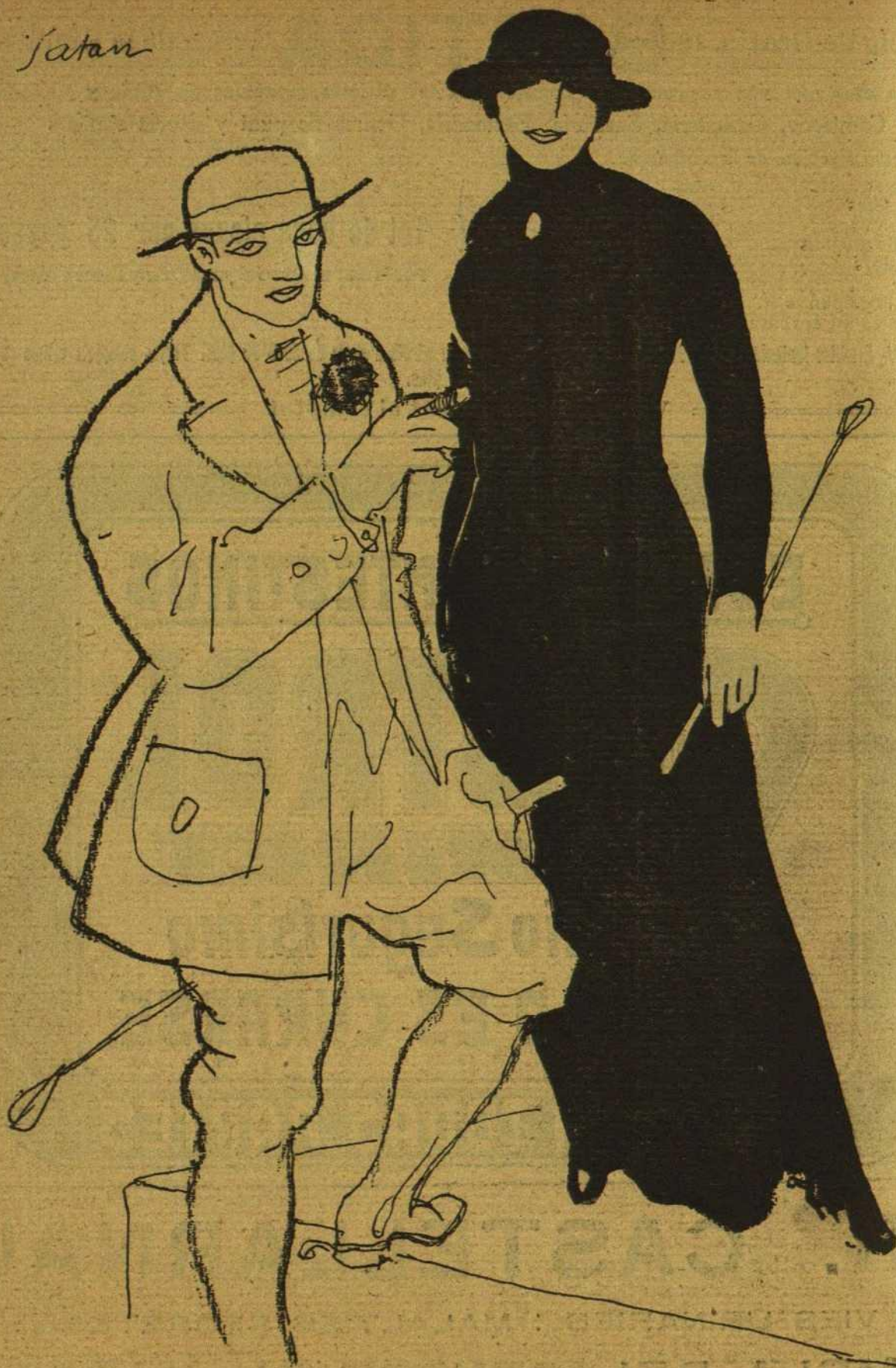
VENTA EN TODAS PARTES

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

Satan

—Quin es el comble d'un ballador?
- Ballaria magre.